



ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔρχα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο παει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεττέρια — ὅπως πρὶν καὶ ν' ἀραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἂς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ τοῦ Σεπτεμβρίου,
καὶ μεθ' ἡμῶν ἡ χάρις τοῦ Κυρίου.

Ὅγδόντα νοῦμερο κι' ὀκτὼ,
θᾶχουμε πόλεμο φρικτό.

Κάτω τὰ ἐμβατήρια καὶ τὰ συλλαλητήρια.

Κάτω ἀμείως τάρματα, μᾶς λέγει κι' ἡ Ἀγγλία,
κάτω ἀμείως τάρματα, γενναῖοι πολεμάρχοι,
ἂς πάσῃ πιά ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἀνωμαλία,
καὶ πόλεως εἰρηνικῆς ὁ βασιλεὺς ἂς ἄρχῃ.
Κάτω ἀμείως τάρματα, γιὰτὶ ἂν κουνηθῆτε,
ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς βεβαίως θὰ χαθῆτε.

Ἐν τούτοις ἐξορκίζομεν τὴν φίλην Βρεττανίαν
εἰς τῶν προγόνων τὰς σκιάς νὰ μὴ μᾶς ἐμποδίσῃ
νὰ γράφωμεν ψηφίσματα καὶ λόγους μὲ μανίαν
καὶ τοὺς Βουλγάρους ὁ καθεὶς ἀφόβως νὰ ὑβρίζῃ.
Νὰ κάμνωμεν ποιήματα μὲ στίχους φλογερούς,
καὶ Μακεδόνων φάλαγγας καὶ λόχους ἱερούς.

Λοιπὸν ἀφοῦ τὸ θέλετε, φιλέλληνες προστάται,
τινάζομεν τὸν πόλεμον 'στους τέσσαρας ἀνέμους....
γνωρίζομεν πῶς πάνποτε θερμῶς μᾶς ἀγαπάτε,
καὶ δι' αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ κάμνωμεν πολέμους.
Γνωρίζομεν πῶς ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τῶν πάλαι χρόνων
εἶναι φροντίς σας διαρκῆς καὶ μέλημά σας μόνον.

Ἄς μᾶς ἀφίνη τοῦ βουνοῦ νὰ παίζωμεν φλογέραν,
νὰ λέγωμεν ἀπόγονοι πῶς εἴμεθα γιγάντων,
κι' ὁ Δούνης εἰς τὸν Χρόνον του νὰ γράφῃ καθ' ἡμέραν
«Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος, θὰ γίνη τέλος πάντων».
Εἰς τὰ συλλαλητήρια νὰ τρέχωμεν ἄθροοι,
κι' ὁ βασιλεὺς νὰ σκέπτεται πολέμους 'στὸ Τατόι.

Γνωρίζομεν πρὸς χάριν μας, ἀγαπητοὶ Ἑγγλέζοι,
πῶς παραβλέπετε κι' αὐτὴν τὴν δόξαν τῆς Ἀγγλίας,
γνωρίζομεν τί αἶσθημα τὰ στήθη σας πιέζει
ὅτι τὴν γῆν τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς χρυσῆς εὐκλείας.
Γνωρίζομεν τί σκέπτεσθε καὶ δι' αὐτὴν τὴν χώραν,
καὶ πῶς μὲ τὴν κουβέντα μας σκοτώνετε τὴν ὥραν.

Ἄς ἐπιστρέψουν κι' εἰς ἡμᾶς οἱ Τόρρις κι' οἱ Οὐίγχοι
νὰ πάσχωμεν ἐνίοτε ἀπὸ ἐρεθισμοῦ,
κι' εἰς τὴν Ἑλλάδα κίνησις νὰ φαίνεται ὀλίγη
καὶ νὰ διασκεδάζωμεν μὲ τοὺς ἐξοπλισμούς.
Ἄς ἐπιτρέπουν κι' εἰς ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς τῶν δούλων
ὀλίγη διασκεδάσιν χωρὶς σκοποὺς ὑπεύλους.

Καὶ τώρα ἐὰν θέλετε ν' ἀφήσωμεν τὰ ξίφη,
εἰς τὴν στιγμὴν τ' ἀφίνομεν, χωρὶς νὰ ἐνοχλῆσθε,
κι' ἂν τὸ μακρὺ μουστάκι του ὁ Σουμαδάκιος στρήφῃ,
διὰ τὸ στρήψιμο αὐτὸ καθόλου μὴ φοβῆσθε.
Καὶ ἂν αἱ προπαρασκευαὶ δὲν ἔπαυσαν ἀκόμη,
αὐτὰ τὰ θέλει ὁ λαὸς καὶ ἡ κοινὴ μας γνώμη.

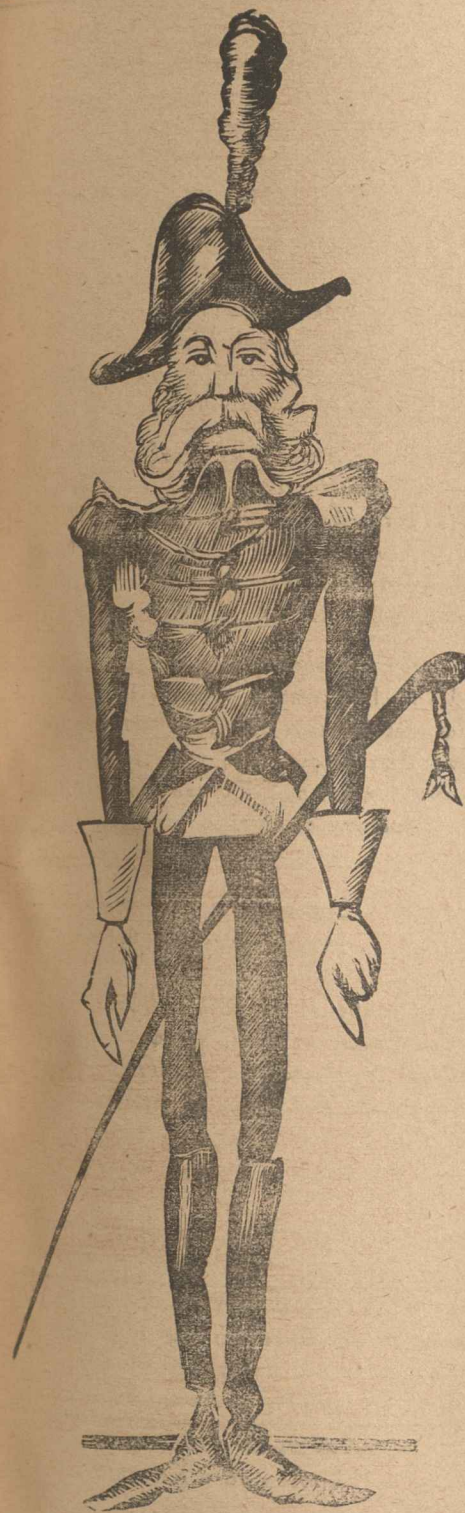
ὦ! ναί, Ἀγγλία, κάμε μᾶς καὶ τοῦτο τὸ χατήρι,
πρὸς σέ τὰς χεῖρας τείνομεν ὡς εὐσεβεῖς ἱμάμης...
ὁ νέος Ἕλλην πῶποτε τὸ ξίφος δὲν θὰ σῇ
ἐνὸς μόνον δι' αὐτὸν Πρεστάτιδες δυνάμεις.
ὦ! ναί, Τζῶν-Μπούλ ἀγαπητοὶ καὶ φίλοι μας προστάται,
ὁ πόλεμός μας ἀπὸ σᾶς καὶ μόνον ἐξαρτᾶται.



Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένος νέτος σκέτος.

Π.—Και πώς πηγαίν' ο πόλεμος;
Φ.—"Ολο και πέρνει δρόμο.
Π.—'Αλλά τί τρέχει, Φασουλῆ, εἰπέ μου ἐν συντόμῳ.
Φ.—Θά μάθης κάτι πράγματα πού εἶναι νά τρομάξῃς...
προσῆλθον ἐξ ἡ ἐφεδρείας τοῦ στρατοῦ τὰς τάξεις.
Π.—Βρὲ τί μου λές;
Φ.—Κι' ὁ βασιλεὺς 'στὸ Τύρναβον πηγαίνει,
ἀν καὶ ἀκόμη, Περικλῆ, εἰς τὸ Τατόι μένη.
'Ο λόχος δὲ ὁ ἱερὸς γυμνάζεται ἐσπευσμένως
καὶ σήμερον ἔμπορείς νά πῆς πῶς εἶναι γυμνασμένοι,
πολλοὶ δὲ καταγράφονται ὡς ἱερολοχίται,
ἀλλὰ ὁ τρομπιέρης τῶν συχνά παραπονεῖται,
διότι δὲν πληρόνεται γιὰ τὰ σαλπίσματα του,
ἀν καὶ σαλπίζει ὁ πτωχὸς μὲ ὅλη τὴν καρδιά του.
χθὲς μάλιστα ἐφώνασε: «Σὰς λέω νῆτα σκέτα
πῶς ἂν δὲν μὲ πληρώσετε, δὲν παίζω πιά τρουμπέτα».
Π.—Βρὲ τί μου λές;
Φ.—'Ο γρηγόρα, σοῦ λέω, ἐξοπλίσου,
γιατὶ κι' ὁ σιδηρόδρομος ὁ τῆς Πελοποννήσου
κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸν πόλεμο, θαρρῶ, ἐνθουσιάσθη,
κι' ἐκεῖ παρὰ τὸ Λέχαιον κατεξетроχιάσθη.
Π.—'Ω φρίκη!...
Φ.—Κι' ἐβλεpes ἐκεῖ ὅσα γεγυμνωμένα,
συντρίμματα, κατάγματα, κεφάλια χωρισμένα,
χυμένους ἐξω ἀφαλούς, μὲ μὲς 'στὰ βαγόνια,
κοιλιαὶς καὶ ἄντερα μαζί καὶ σπλήνες καὶ πλεμόνια,
ὅπου μὲ ἤλθε ὀρεῖς νά κάμω κοκορέτσι...
Π.—Δὲν ντρέπεσαι, βρὲ μασκαρᾶ, νά χορατεύῃς ἐτσι;
'Απὸ τοιαύτην συμφορὰν σὺ ὥσε με, Θεέ μου.
Φ.—'Ενόμιζες πῶς ἐβλεpes πείδιον τοῦ πολέμου.
'Εντεῦθεν μὲ ὁκτώ νεκροὶ σαλάτα καμωμένοι,
ἐκεῖθεν δὲ ὡς ἐγγίστα πενήντα πληγωμένοι,
ὁ Δούμας δὲ καὶ ὁ Μελάς ἐν πλείστη συγκινήσει...
ἀλλὰ συμβαίνουν κάποτε αὐτὰ καὶ 'στὸ Παρίσι.
Π.—'Ω θέαμα!...
Φ.—Τί νά σοῦ πῶ!... σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
πρέπει, θαρρῶ, νά γίνωνται συχνά ἐκτροχιάσεις,
νά βλέπωμεν καὶ μερικοὺς ἐμπρὸς μας σκοτωμένους,
νά βλέπωμεν καὶ ἄντερα καὶ ἀφαλούς χυμένους,
ν' ἀκούωμεν κι' ὁλολυγμούς καὶ πληγωμένων θρήνων,
διὰ νά συνειθίζωμεν ὀλίγον 'στους κινδύνους.
Τοιαῦτα οὖν συνέβησαν ἐν τῷ σιδηρόδρομῳ.
Π.—Τί ἄλλο ξέρεις, Φασουλῆ, εἰπέ μου ἐν συντόμῳ.
Φ.—'Στὸ Ὑπουργεῖον θάχωμε, θαρρῶ, μεταρρυθμίσεις,
καὶ ὁδὸ μεγάλων Ὑπουργῶν σπουδαίως παραιτήσεις.
'Ο Σπῆλιος κι' ὁ Ζυγομαλᾶς διὰ πολλὰς αἰτίας
δὲν θέλουν οὔτε πόλεμον καὶ οὔτ' ἐπιστρατείας,

καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐφθάσε προχθὲς ἀπ' τὸ Παρίσι
ὁ Δεληγιάννης, ἀδελφέ, διὰ νά τὸ βροντήσῃ.
Π.—'Ωστε λοιπὸν ὁ πόλεμος εὐρίσκει' ἐπὶ θύραις.
Φ.—'Αμὲ ἀκόμη, βρὲ σαχλὲ, χαμπάρι δὲν ἔπηρε;
Προστάζει δὲ κι' ὁ Σώλσθουρι τὸν δόλιο Δεληγιάννη
ν' ἀφήσῃ τὰ τρεχάματα καὶ πάσσο νά μὴν κἀν,
γιατὶ, ἂν κάμῃ ἄτακτα, θά εὕρῃ τὸν μπελά του.
Π.—Κι' ὁ Δεληγιάννης, Φασουλῆ;
Φ.—Γυρνᾷ 'στὴν καμάρη
καὶ τὴν καινούρια ρόμπα του ἀκόμα καμάρωνει...
ἀλλ' ὅσοι μὲς 'στοῦ Θεοδώρου συχνάζουν τὸ σκάνι
μοῦ λέγουν ὅτι σκέπτεται τὰ δοντὰ του νά τρέξῃ
κι' ἀπηλιπισμένον πόλεμον πρὸς ὅλους νά κρούῃ.
Π.—'Ο Δεληγιάννης τὸ λοιπὸν, ὡς φαίνεται, δὲν παύει.
Φ.—'Αλλ' ὅμως πῶς μᾶς ἀγαποῦν ἄλλοι οἱ 'Εγγλέζοι;
Τι ζῆνθρωποι φιλέλληνας καὶ τί θερμὴ προσταταί...
τὸ ἔθνος τὸ 'Ελληνικὸν παρ' ὅλων ἐκτιμᾷται.
Στρέφουν μ' ἀγάπην πρὸς ἡμᾶς τὸ πατριὸν τῶν ἑλλήνων
καὶ οὔτε θέλουν νά χυθῇ τὸ τιμιὸν μας αἷμα.
'Ὡς φαίνεται, ὁ κύριος Τρικούνης 'στὸ Λονδὶν
τούς 'Αγγλους θά διέθεσε θερμῶς ὑπὲρ 'Ελλήνων.
Π.—Λοιπὸν;
Φ.—Λοιπὸν ὁ πόλεμος εἶν' ἔτοιμος νά γίνῃ,
ἀλλὰ ἡ ἀφιλότιμη 'Αγγλία δὲν ἀφίνει.
Π.—Κι' ὁ βασιλεὺς;
Φ.—'Ο βασιλεὺς; τί θέλεις νά κάμῃς;
Π.—Νά ξιφουλκήσῃ πάραυτα μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.
Φ.—Κι' ἐτσι θαρρεῖς οἱ βασιλεῖς πῶς σέβουν τὰ σπῆλια
καὶ παραιτοῦν τούς θρόνους τῶν καὶ ὅλα τάχα τῶν;
'Ας ἤμουν βασιλεὺς ἐγὼ καὶ μέσα 'στὸ Μενίδι,
καὶ θάβλεpes ἂν ἔσερνα ποτέ μου τὸ λεπίδι.
Π.—Λοιπὸν;
Φ.—Λοιπὸν ὁ πόλεμος σοῦ λέω πῶς θά γίνῃ,
ἀλλὰ ἡ ἀφιλότιμη 'Αγγλία δὲν ἀφίνει.
'Στὴ μέση μᾶς 'ξεφύτρωσε καὶ παλὶ ἂν ἀγγούρι,
κι' ἂν κουνηθοῦμε, Περικλῆ, μᾶς ἔσπασε τὴ μέση.
Π.—Καὶ τί φρονεῖς, βρὲ Φασουλῆ, σ' αὐτὴν τὴν περίπτωση;
Φ.—Φρονῶ συλλαλητήριον νά κάμωμεν καὶ παλιν,
κι' ἀμέσως ἓνα ψήφισμα νά γίνῃ ἐκεῖ πέρα,
ὅπου νά παρ' ὁ διάβολος τῶν 'Αγγλῶν τὸν πατέρα.
Π.—Λοιπὸν συλλαλητήριον καὶ μὲ μεγάλην βία;
Φ.—'Ελα μαζί νά τρέξωμεν 'στὴν 'Αγγλικὴν Πρεσβείαν.
Π.—Γιούχα τῶν 'Αγγλῶν!...
Φ.—Γιούχα τους!
Π.—Φιλέλληνας εἶν' ἐνός.
Φ.—'Ὅλα τὰ κάμνουν, Περικλῆ, διὰ τὸ θεοθῆναι.
Π.—Δὲν θ' ἀπαντήσῃς, Φασουλῆ, 'Εγγλέζοι μὴ 'Ελλῆνες;
Φ.—'Αμὲ τί προσμένεις ἀπ' αὐτοὺς πού τῶν ὁμῶς μισοῦν;
Π.—Κάτω ὁ Γλάδστον, ὁ λαλῶν ὑπὲρ τῆς Βουλγαρίας.
Φ.—Κάτω ἀμέσως κι' ὁ Νορθκότ καὶ ὁ Σαλιςβόρι.
Π.—Κάτω οἱ Τόρεις, Φασουλῆ...
Φ.—Κάτω καὶ οἱ Οὐίλιαμ.
'Ὅποιος 'Εγγλέζος εἶν' ἐδῶ εἰς τὴ στιγμή νά φύγῃ.
Π.—Γιούχα οἱ ἄσπονδοὶ ἐχθροὶ τῆς φίλης μας πατρίδος.
Φ.—Γιούχα καὶ τὸ παράσημον τῆς ἐπιγονατίδας.
Π.—Γιούχα καὶ ἡ Βιτόρια, ἐκεῖν' ἡ κουτσόδοντα.
Φ.—Οἱ 'Αγγλοὶ γιὰ Φιλέλληνας δὲν ἔχουν τὰ προσόντα.
'Αλήθεια ὅμως, Περικλῆ, πολὺ τοὺς παραμύθω...
Π.—Λοιπὸν συλλαλητήριον ἐπάνω εἰς τὴν Πύλην;
Φ.—'Ας τρέξωμεν 'στὸ μέγαρον τῆς 'Αγγλικῆς Πρεσβείας.
Π.—'Εν τούτοις λάβε δύο τρεῖς μετὰ μεγάλης βίας.



Πολεμικὴ τοῦ Δεληγιάννη στάσις
ἀνάλογος σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.

Ἄστε σημαίς 'στὸν στρατόν,
'στὰ ὅπλα οἱ πολιτικοί,
τὸ βῆμά σας σημειώτων,
χωρὶς νά προχωρῆτε.

Καθίνας ξίφος ἄς κρατῇ
καὶ Σασεπὼ τουφέκι,
κι' ἂν φαίνεται πῶς περπατεῖ,
ἀκίνητος ἄς στέκῃ.

'Η Διακοίνωσις τοῦ Δεληγιάννη,
ποῦ τὸ τσερβέλο του καθίνας χάνει.

Πολιτικοὶ τῆς Δύσεως καὶ διπλωμάται φίλοι,
ἐγὼ ὁ νῦν Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους τῶν 'Ελλήνων,
ἐκείνος ὅστις κι' ἄλλοτε μαζί σας συνωμίλει
περὶ συνόρων ἐθνικῶν ἐκεῖ 'στὸ Βερολίνον,
αὐτὴν τὴν διακοίνωσιν πρὸς τὸ παρὸν σας στέλλει,
κι' αὐτὰ ἐκ μέρους σας ζητεῖ, κι' αὐτὰ περίπου θέλει.

Νὰ ἐπανεῖλθῃ τάχιστα τὸ καθεστὼς 'στὸν Αἷμον,
νά μείνῃ ἄθικτον ὡς πρὶν τῶν συνθηκῶν τὸ γράμμα,
κι' ὁ ἡγεμὼν 'Αλέξανδρος διὰ νυκτός καὶ τρέμων
ἐκ τῆς Φιλιππουπόλεως νά φύγῃ ἐν τῷ ἄμα.
Πρὸς τούτοις ὅμως ἀπαιτῶ καὶ θέλω ἐπιμόνως,
κι' ὁ κύριος ὁ Καραβελῶφ νά κρεμασθῇ συγχρόνως.

'Εὰν διὰ τὴν ἔνωσιν ἐκείνην τῶν Βουλγάρων
καθόλου δὲν ἡσθάνθημεν πολεμικὴν μανίαν,
ἐὰν δὲν ἐταράξαμεν τὰ σκήπτρα τῶν Μαγαρῶν
καὶ δὲν ἐπροχωρήσαμεν εἰς τὴν Μακεδονίαν,
βεβαίως τὸ ἐκάμαμεν πρὸς χάριν σας καὶ μόνον
κι' οὐχὶ ἐκ φόβου θυσιῶν κι' αἱματηρῶν ἀγώνων.

Κι' ἂν τῶν Βουλγάρων ἐξαφνα καμπόσοι στρατιῶται
εἰς τῆς Μακεδονίας μας τὸ ἔδαφος ὁρμήσουν,
σας βεβαίονω, κύριοι, πῶς πιθανόν καὶ τότε
οἱ 'Ελληνες πρὸς χάριν σας 'στ' αὐτὰ τῶν νά καθίσουν.
Σεῖς ὅ,τι μᾶς προσταξέτε ἀμέσως καὶ θά γίνῃ...
δὲν θέλωμεν νά σαλευθῇ πολυετὴς εἰρήνη.

'Αλλ' ὅμως ἂν οἱ Βούλγαροι δὲν ἀρκεσθοῦν εἰς ταῦτα,
ἂν κι' εἰς τὴν γῆν τῶν 'Αθηνῶν βαρβαροῦ πόδα θέσουν,
ἂν φθάσουν ὡς τὸν καφενεὶ τοῦ ἀειμνήστου Χάφτα
κι' εἰς τὸν Θεοδώροπουλον ἀγρίως ἐπιπέσουν,
ἔ! πλέον δὲν θά κρατηθοῦν οἱ 'Ελληνες ἱππῶται,
καὶ ἴσως, ἂν τὸ θέλετε, νά κινήθωμεν τότε.

'Ενθυμηθῆτε τὸν καιρὸν τοῦ Δουσκοῦ ἐκείνου,
ὅπου ἐνῶ ἐλέγαμεν 'στὸν Σούτσον νά βαδίσῃ,
σας ἐπαρακαλοῦσαμεν μετὰ λυγμῶν καὶ θοήνων
ἀμέσως νά προσταξέτε ὅπως νά γυρίσῃ.
'Ενθυμηθῆτε πρὸς στιγμήν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην,
κι' εἰπέτε ἂν ἐβλάψαμεν καθόλου τὴν εἰρήνην.

'Ενώπιόν σας κλινόμεν περὶ τῶν τῶν.
ἡμεῖς ποθεῖμεν φιλικὰς μετὰ Δυναμείας σχέσεις,
καὶ ἂν ὁ 'Ελληὴν κάποτε γενναίως ξεσπαθῶν,
ἀλλὰ ποτὲ πολεμικὰς δὲν ἔχει διαθέσεις.
'Ὅθεν ἐντόνως ἀπαιτῶ νά γίνουν τήνωτέρω,
κι' εἰς τὰς Δυναμείας ταπεινὰ σεβασμάτα προσφέρω.

Σημείωσις Ρωμῶν
πρὸς γνῶσιν τοῦ λαοῦ.

Τὴν ἄνω Διακοίνωσιν διέψευσαν πολλοί,
οὐχ ἦτον εἰναι ἀληθὴς φωνάζουν τόσο ἄλλοι,
ἐν τούτοις κατ' αὐθεντικὰς πηγὰς τοῦ Φασουλῆ,
ἡ Διακοίνωσις αὐτὴ ἱστάλη, δὲν ἱστάλη.

Διακοίνωσις δευτέρα
κάπως ἐπισημοτέρα.

Ἐστὴν πρώτην Διακοίνωσιν ἐξέχασα νὰ γράψω
πῶς κάμνομεν παρσκευὰς μὲ πυρετώδη ζῆλον,
ὅτι, ἂν θέλω, εἰμπορῶ πυρκαϊὰν ν' ἀνάψω
καὶ μεταξὺ δημογενῶν καὶ ὡς καὶ ἄλλοφυλῶν.
Τὸν πόλεμον ἐδῶ ζητοῦν μετὰ μανίας ὅλοι,
κι' ὑπὸ ἄτμον εὐρίσκονται ὁ Ρῶμας καὶ οἱ στόλοι.

Προχώματα 'στοῦ Πειραιῶς θὰ γίνουν τὴν Καστέλα,
ὁ βασιλεὺς ἀναχωρεῖ διὰ τῆς Ἀμφιτρίτης,
οἱ πάντες εἶναι πρόθυμοι νὰ βάλουν φουστανέλα,
κι' εἰς τὸν στρατὸν προσέρχεται ἀσμένως πᾶς πολίτης.
Παντοῦ ἐκυκλοφόρησαν πολεμικαὶ ἰδέαι,
κι' ἀπ' ὅλους καταβάλλονται κοσότητες σπουδαῖαι.

Σκουλούδης δὲ ὁ Ἰνδαλγός, αὐτὸς ὁ πατριώτης,
προβλέπων νέον πόλεμον τῆς προσφιλοῦς πατρίδος,
προσῆλθε καὶ κατέθεσεν ὡς ἀληθῆς ἱππότης
πενήντα σάκκους μετοχῶν τῆς λίμνης Κωπαΐδος,
μὲ τὴν θυσίαν του αὐτὴν τοῦ πάντας καταπλήξας,
καὶ τὸν πολεμικώτατον ἀναβρασμὸν του δείξας.

Κι' ὁ τοκιστὴς Διαγγελης προσέφερεν ἐν τάχει
ὅσα ἐνέχυρα κατεῖ ἀπέναντι χρημάτων,
πενήντα ὅπλα δίκανα, πανάρχαιον σελάχι,
καὶ συλλογὴν μοναδικὴν προγονικῶν ἀρμάτων.
Ἄλλὰ καὶ ἄλλοι προσφοράς ὑπόσχονται νὰ κάμουν
καὶ ὅσον εἶναι δυνατόν τὸ ἔθνος νὰ συνδράμουν.

Σφριγᾷ καὶ ἡ πρωτεύουσα καὶ πᾶσα ἐπαρχία,
φωναί, παιᾶνες, ὀργασμὸς ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν,
καὶ καθ' ἐκάστην γράφεται ἡ δόξα αὐτῆς τοῦ στοιχείου.
Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος 'στὸν Χρόνον Ἀθηναίων.
Κι' οἱ πόδες ἐξοπλίζονται πρὸς πόλεμον κι' αἱ χεῖρες,
κι' ὁ πόλεμος εὐρίσκεται ὡς λέγουν, ἐπὶ θύραις.

Λοιπὸν ὑπ' ὄψιν, κύριοι, νὰ λάβετε σπουδαίαν
τὸ φλογερὸν μας αἶσθημα καὶ τὴν πολλὴν μας ρώμην,
καὶ ἂν μεγάλῃ δι' ἡμᾶς δὲν ἔχετε ἰδέαν,
εὐθὺς νὰ μεταβάλητε, παρκαλῶ σας, γνώμην,
τὰ πάντα σὰς ἐξέθεσα καὶ τίποτα δὲν κρύπτω,
κι' ἂν γίνῃ πάλιν πόλεμος, ἐγὼ τὰς χεῖρας νίπτω.

Καὶ τρίτη πανταχοῦσα
τὰς ἄλλας ἀναιροῦσα.

Ἡ Συνδιάσκεψις μοῦ λέν πῶς θὰ γνωμοδοτήσῃ
νὰ μένῃ ὁ Ἀλέξανδρος ἐντὸς τῆς Ρωμυλίας,
καὶ ἡ Τουρκία πρὸς ἡμᾶς νὰ μὴ παρχωρήσῃ
οὐδὲ ὀλίγας σπιθικὰς ξηρᾶς ἢ παραλίας.
Καὶ πῶς; θὰ πεφασίσετε αὐτὰ εὐσυνειδότης,
χωρὶς νὰ σὰς τρομάξῃ καὶ τῶν ὅπλων μας ὁ κρότος.

Τοῦ Ρωμιοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ ταχυγραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Λοιπὸν θ' ἀπολακτίσετε καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα;
ἔχει καλῶς... ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἀμέσως ἀνακύπτω,
τὰς ὑποκλίσεις παραιτῶ, πετῶ καὶ τὴν σουμάδα,
κι' ἀρόβως τὸ χειρόκτι μου κατὰμουτρα σὰς ρίπτω.
Σφίγγω τὸ ξίφος ἄγριος ἐντὸς ἀβρᾶς παλάμης,
καὶ δίδω πέντε φάσκελα πρὸς ὅλας τὰς Δυνάμεις.

Ὡς; πότε θὰ ἐμπαίζετε τὸν ἐνδοξὸν μας τόπον;
ἐπὶ ποδὸς μὰ τάγματα, ἐπὶ ποδὸς οἱ στόλοι...
καὶ ὅπως ἐγκατέστησε τὸν Βάττεμβουργ μὲ τρόπον
ὁ κύριος Καραβελῶφ ἐν τῇ Φλιππουπόλει,
κι' ἐγὼ μὲ τὸν Γεώργιον κρυφὰ θὰ τὰ προμνήσω,
κι' εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν θὰ τὸν ἐγκαταστήσω.

Καὶ ἐλάτε τότε, κύριοι, νὰ μὲ πεταξέτ' ἐξω...
τὴν ρόμπα ποῦ μοῦ ἔστειλαν πρὸ ἡμερῶν θὰ βάλω,
καὶ μόνος ἐναντίον σας ἀκράτητοι θὰ τρέξω,
κι' εἰς τὸ χαρέμι τοῦ Χαμίτ τὴν νίκην μου θὰ ψάλλω.
Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νυκτὸς ἐμβαίω
τεπτίλι ὡς χανούμισσα, κι' ἐκεῖ σὰς περιμένω.

Παράξενον μοῦ φαίνεται ἀκόμη πῶς κρατοῦμαι
καὶ πῶς εἰς τὸ Βυζάντιον ἀκόμη δὲν ἐπήγα...
σὰς βεβαιῶ πῶς σήμερον τὴν Δύσιν δὲν φοβοῦμαι,
κι' ὅσα σὰς εἶπα, κύριοι, μοῦ φαίνονται ὀλίγα.
Πρὸ τῆς ἀναισθησίας σας ἐξίσταμαι καὶ φρίττω,
κι' εἰς τὴν Εὐρώπῃν σύμπασαν τὸ πόλεμον κηρύττω.

Διακοίνωσις ὑστάτη
σύντομος καὶ ἀληθεστάτη.

Ἀπεφασίσθη ἔμαθα ἐν τῇ συνδιασκέψει
πῶς ἂν τολμήσωμεν κι' ἐμεῖς νὰ ψευτοκινήθωμεν,
ὀλίγος στόλος Ἀγγλικὸς τὴν γῆν μας θ' ἀνατρέψῃ,
κι' ἀπὸ ξηρὰν καὶ θαλάσσαν θὰ πολιορκηθῶμεν.
Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι τὸ λοιπὸν, κι' ἐγὼ, ἐδῶ θὰ μένω,
κι' ἀνακαλῶ τὸν πόλεμον καὶ μὴ σουμάδα πίνω.

Τῷ Φίτσιφ, ἀνταποκριτῇ εἰς Τρίκαλα μεγάλῳ...
ἐλάβομεν τὰ χρήματα καὶ δὲν ζητοῦμεν ἄλλο.

Εἰς τὰ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ τα νεια κι' ΕΚΛΕΚΤΑ
τὴν Δέσποιναν Δε-Μουσουλῶ σὰς συνιστῶ πάλι,
ποῦ εἶναι μυθιστόρημα ἀπὸ τὰ τραντακτὰ
καὶ τῆς Μαργῶς συνέχειεν λαυπαρὰν ἀποτελεῖ.

Καὶ ἄλλο καφφενεῖον
πλησίον τῶν Χαυτείων.

Πλησίον τοῦ πασιφανοῦς ξενοδοχείου Θράκης
ὁ Ζαφειρεῖου ἤνοιξε τὴν Αὐρὰν Καφφενεῖον,
ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ καφφέ μ' ἐτράταραν πολλὰς,
φέρω εἰς γνῶσιν τῶν ἀστῶν καὶ πάντων τῶν κυρίων
πῶς ὁστισδήποτε ἐξ ὑμῶν νὰ τὸ ἰδῇ θελήσῃ,
θὰ εὖρῃ περιποίησιν κι' ὅ,τι καλὸν ζητήσῃ.

Καφφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» νύκτα μέρα συζητοῦνται,
μὲ μπαχλῆδες χαρπόσους, —κατὰ γὰρ ἄλλους τίσονται,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδουρία.